

Daniel Sesé: «Soc un cantautor que no canta»

Estrenem en exclusiva el nou videoclip de l'artista, «Distàncies» | Entrevistem Sesé per parlar del seu àlbum 'Del cel i de la terra' amb Conrad Setó, Sabina Witt i Oriol Roca

Daniel Sesé | Arxiu

Daniel Sesé és un músic i cantautor barceloní amb més de 20 anys de trajectòria, que ha format part de projectes com **Túrnez & Sesé** (guanyadors del premi Sona9 2001), o **Darània**. Ara, torna amb un projecte més personal: *Del cel i de la terra* (Temps Record, 2021), amb la companyia de la cantant **Sabina Witt**, de **Conrad Setó** al piano i acordió, i d'**Oriol Roca** al contrabaix. Estrenem en exclusiva el videoclip de la quarta cançó de l'àlbum, "Distàncies" -dirigit pel mateix **Sesé**-, mentre en parlem amb ell.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QGNOnf-DVYg>

"Distàncies" compta amb la participació del cantautor **Joan Isaac**, que mostra tot el seu talent interpretatiu i reflexiu al costat de la veu de la **Sabina Witt**, convertint-se en un duet en què dialoguen i encaixen en sincronia. El tema, explica **Sesé**, "planteja aquest sentiment d'estar privat d'allò que anhelem i somniem: el mar, l'abraçada, els amics, l'amor, el desig...".

En el videoclip, dirigit pel mateix **Sesé**, plans d'edificis barcelonins s'entremesclen amb plans curts ple de referències que van des dels ulls d'un autoretrat de **Leonard Cohen** fins a *Sobre el dibuix* de John Berger o a *El Petit Príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry. Els petits detalls de vida interior -que també inclou una taula parada, cadires, etc.- contrasten amb uns exteriors

geomètrics, freds, mancats de vida. "És un món d'escaires i cartabons. He realitzat jo mateix el videoclip i aquest fet m'ha donat l'oportunitat d'aferrar-me simbòlicament, plenament, al que desitjava explicar en la cançó", diu l'autor.

A nivell musical, "Distàncies" es teixeix amb les guitarres espanyola i acústica, i l'ukelele que afegeix **Sesé**, i amb la melòdica, zenko, calaix i cors de **Conrad Setó**, a més de la col·laboració del violí de la **Laia Rius**. Parlem amb **Daniel Sesé** sobre la sortida del disc i les seves cançons:

La cançó "Distàncies" sembla una nostàlgia cap a la natura, la platja, el mar... Amb el vers "No deixo aquesta cambra solitària", et situes en l'època de confinament?

M'havia conjurat, amb motiu de la sortida d'aquest disc, de no parlar de la pandèmia en cap entrevista... Malauradament o sortosament, bona part d'aquestes cançons van estar creades en el període de més restriccions, de tot allò que ens va tocar i ens toca viure. No he pretès mai, però, ser explícit, ni submergir-me en literalitats evidents. Allò va ser l'excusa per traspassar, a partir d'uns primers impulsos, aquella quotidianitat imposada, trista i angoixant; perquè en el fons estem parlant, metafòricament, de les nostres pròpies limitacions confrontades amb el desig atàvic de l'ésser humà en la recerca de la llibertat plena. És un disc molt dual, que explora principalment dos àmbits: el clos i l'obertura, les nostres barreres o el nostre genuí desig de transcendència i d'alliberament. Sé de molts artistes per a qui aquells mesos van ser l'espurna que va provocar processos vitals i creatius que difícilment haguessin pogut desenvolupar en circumstàncies de "normalitat quotidiana". Si et situes enmig del desastre, només et queden dues opcions: l'art o l'abisme. I és ben clar el costat pel qual molts hem optat.

Que té d'especial, o què explica 'Del cel i de la terra', en comparació amb els teus altres projectes?

Ha significat un canvi de paradigma. Fins ara, tot i que principalment els temes eren meus, he treballat sempre en grup: amb **Túrnez & Sesé** i amb **Darània**. En un grup has d'intentar que tothom es faci una mica seva l'obra, i això vol dir que cadascun dels membres d'un grup ha d'aportar i sumar el seu punt de vista personal, i un autor que treballa en grup sempre ha d'assumir que la seva proposta mai serà, al cent per cent, tal com l'havia imaginada. Aquesta realitat, ben lluny de ser cap mena de handicap, et propicia, segur, un enriquiment i moments inesperats i troballes lluminoses d'uns companys que certament en saben molt més que tu. I t'acabes emmotllant i fent cançons quasi a mida per a la sensibilitat del **Xavi Túrnez** o de la **Ivet Remacha**. En aquest treball, però, he volgut assumir la responsabilitat de manera més personal. He buscat una formació molt reduïda de músics: la **Sabina Witt**, l'**Oriol Roca** i el **Conrad Setó**, pensant que podríem reflectir tot allò que havia projectat. Especial és el cas del mestre **Setó**: l'entesa i la compenetració amb ell és total i absoluta. A banda de ser un músic extraordinari i un dels grans del nostre país, sense dubte, la meua connexió amb la seva sensibilitat i el seu univers estilístic combreguen d'una manera molt íntima. El seu geni està totalment a la par amb la seva qualitat artística i amb la seva intel·ligència. Pots aprendre molta música amb ell, evidentment, però, sobretot, aprens cultura, humanitat i art amb majúscules.

Malgrat tot, trobo que els teus projectes anteriors (Túrnez & Sesé, Darània) tenen certa similitud, quant a la sonoritat, amb aquest àlbum.

Sempre dic que a un artista mai no li ha de preocupar l'estil, ni l'ha de buscar artificialment. L'estil, en realitat, no és ni l'epidermis ni el maquillatge d'una obra. L'estil es configura amb el temps, amb tot allò que tu has copsat i has comprès, i que l'experiència ha sedimentat en tu. Si has de tenir un estil 'reconeixible', vindrà sense haver-ho provocat. I si no arriba, de ben segur t'ho passaràs molt bé gratant els budells del teu interior. En tot cas, l'estil és el teu discurs, és la teua personalitat, és allò més profund que ets. La meua manera de fer és fidel a tot allò que he conegut i m'ha fet créixer: el tango, la cançó francesa, el romanço català, la cançó que s'ha creat a la vora del Mediterrani, la poesia, Carner, Torres, Espriu, **Brassens**, **Serrat**, **la & Batiste**, **Pau Riba**, **Joan Isaac**, **Toti Soler**, **Ovidi Montllor**... Si la meua obra és reconeixible en cadascun dels espais on he treballat, ho dec, sense dubte, a tots aquests mestres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UVt6pSpKrGo>

"Barreres" té una lletra dura, tant que sembla que la mateixa Sabina Witt es trenqui en cantar-la: "antics mals ens persegueixen més enllà de les fronteres, la pell nostra és la barrera d'una vida que ens turmenta". D'on neix aquesta cançó trista, aquest adeu a tantes coses?

No sé si és tan trista com aparenta. Quan comencem a tenir una edat, a tots ens venen ganes de fer *westerns* crepusculars com ha fet en Clint Eastwood. Tan bon punt avances en el teu trajecte vital, sovint tens la sensació que has anat perdent moltes coses en el camí. Però la realitat és que mai no perdem res del tot, tots són instruments i matèria per fer-nos créixer. I si han estat bones per a nosaltres, sempre ens acompanyen d'alguna manera. L'art és el simulacre de la vida: ficció -normalment-, adobada amb petites espurnes de realitat. Podem trobar material sensible en allò que hem viscut o voldríem haver viscut. Vivim realitats materials, però també realitats oníriques. Ens fem grans i possiblement volem arribar a l'essència nua. *"Dic adeu a les carícies del meu vers en complaença"*. Despullem-nos! Reconeguem-nos! Identifiquem-nos en el poc que som! A banda d'això, estic d'acord amb tu: la **Sabina Witt** la fa seva, la penetra, la complementa i la transcendeix.

En canvi, "Cos", que és la cançó que segueix a l'àlbum, sembla més esperançadora.

És una cançó que parla de la transcendència: sortir del mateix cos, mentalment o espiritualment, per volar i volar. Torna a la dualitat de què parlàvem anteriorment: *'Arribarem als cims més alts, però també flairearem el baf del fem'*. És elevar-se i baixar, i viceversa. Hem fet una proposta musical que procura aprofundir en sensacions que connotin un avançar, un surar, un lliscar per l'aire, i al mateix temps, suggerir una caiguda física, rocosa, granítica...

"El risc" compta amb la veu de Xavi Túrnez. Com sorgeix que col·labori en aquest projecte personal teu?

Sense cap misteri, de la manera més natural del món. **Túrnez & Sesé** continua en actiu. Hem musicat els grans poetes del nostre país. Anem a tot arreu on ens demanen per continuar portant la paraula i el vers d'Espriu, Maria Mercè Marçal, Dolors Miquel, Màrius Torres, Josep Carner, Joan Barceló, Desideri Lombarte... Fa més de 20 anys que estem fent aquesta feina amb **Xavi Túrnez**, amb **Laia Rius** i amb **Jordi Ruiz**. Compartim el nostre batec artístic en tots els àmbits. Jo ajudo en els projectes personals del **Xavi** i la **Laia**, i ells m'ajuden a mi. No crec que faci mai cap obra on no hi siguin ells presents. El **Xavi** ha estat la meua veu més íntima. Ha donat forma i color a tot allò que he volgut expressar: Jo soc un cantautor que no canta!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=onyZJRncQ88>

Tanques el disc amb "Canalla". Per què?

"Canalla" és pràcticament una ordre inexorable a l'ésser que representa i conrea el mal, perquè sabem que continuarà provocant, de manera absoluta, les malvestats i les dissorts d'aquest món. És com una oració contradictòria, és un clam i un anhel de fer evident la destrucció, de manera molt explícita, per tal d'exorcitzar-la, perquè l'ésser que practica aquest mal, en el fons, en l'acarnissament d'aquest mal, arrossega amb ell la seva pròpia condemna. Representa un clar desig de l'acceptació del dolor i de mai combatre el mal provocant més dolor encara.

Ja teniu actuacions en marxa per presentar l'àlbum?

Aquestes cançons formaran part d'un espectacle també anomenat "Del cel i de la terra", on, amb un fil conductor de textos poètics escrits per mi, es va configurant un itinerari en què es pretén que la paraula, la música, la cançó i la imatge esdevinguin un tot. Presentarem l'espectacle, amb el **Conrad Setó**, l'actriu Lila Urbano, l'**Oriol Roca**, la **Sabina Witt** i jo, a partir de la tardor de l'any vinent. És un treball lent, que intenta fugir de la immediatesa i de les urgències que ens aclaparen. Ens agradaria que fos una obra de llarg recorregut.

Creus que amb aquest grup que heu format fareu més discos?

Això ara no ho puc ni imaginar! La compenetració, com he comentat, ha estat plena i absoluta. A mi m'encantaria! Veurem la sort o l'acceptació que tindrà aquest projecte.

